

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

حل مشکلات در زمین بازی

عکس‌ها از تیم هیت‌رینگتون، متن از لوسیا ایگلسیاس کونتز

فوتبال برای جوانان لیبریا، فقط یک بازی نیست. فرصتی است برای فراموش کردن جنگ داخلی مخرب و رؤیای زندگی بهتر، زندگی‌ای که همشهری جورج مظهر و نمونه آن است.

پیام یونسکو ۴ شماره ۲۷۱

رجال نیما ۲۲ سالانه به

بود. یکی از خونین‌ترین درگیری‌های قاره آفریقا. که بین سال‌های ۹۷-۱۹۹۰: ۱۵۰ هزار قربانی گرفت و نزدیک به نیمی از جمعیت را به جابه‌جایی اجباری یا فرار از کشور وادار کرد. در طی آن سال‌ها، جوانان لیبریا درگیر نبرد دیگری بودند، آن هم نه با توپ‌های فوتبال بلکه با اسلحه، سربازانی کوچک که می‌خواستند انتقام خون والدین یا برادرانشان را بگیرند. حریفان سابق، امروز پیراهن یک تیم را می‌پوشند، در برابر توپ برابرند و اشتیاق یکسان برای بازی دارند. باید از تلویزیون قدردانی کرد که همه جزئیات مسابقات قهرمانی اروپا و آمریکای لاتین را دنبال می‌کنند. همه می‌دانند که رونالدو مهاجم برزیلی چه کسی است و آقا جورج در این فصل چند گل برای المپیک ماریسی به ثمر رسانده است.

هر بازی‌ای که تیم ملی در آن حضور داشته باشد یک رویداد مهم است. گاهی ۲۰ هزار نفر بیش از ظرفیت رسمی استادیوم مونروویا مسابقه را تماشا می‌کنند. وی می‌گوید: «زن‌ها و بچه‌ها نیز می‌آیند. آنها تقریباً نیمی از جمعیت را تشکیل می‌دهند.» گاهی اوقات پلیس مجبور به مداخله می‌شود. ولی وقتی لیبریا پیروز می‌شود. برای مثال پیروزی‌های غیرمنتظره اخیر در مسابقه با نجریه، غنا و سیرالئون. مردم به خیابان‌ها می‌آیند تا جشن بگیرند و بچه‌ها برای گرفتن امضا از بازیکنان ساعت‌ها

جورج وی برای دریافت جام طلایی جهانی به خاطر بازی در تیم‌های فوتبال فرانسه، ایتالیا و انگلیس و کسب ۱۵۰ امتیاز در بیش از ۳۰۰ مسابقه، راه درازی را پیموده است. سفری خاطره‌انگیز از مونروویا به جایی که همراه سیزده خواهر و برادرش به سرپرستی مادر بزرگش زندگی کرده است.

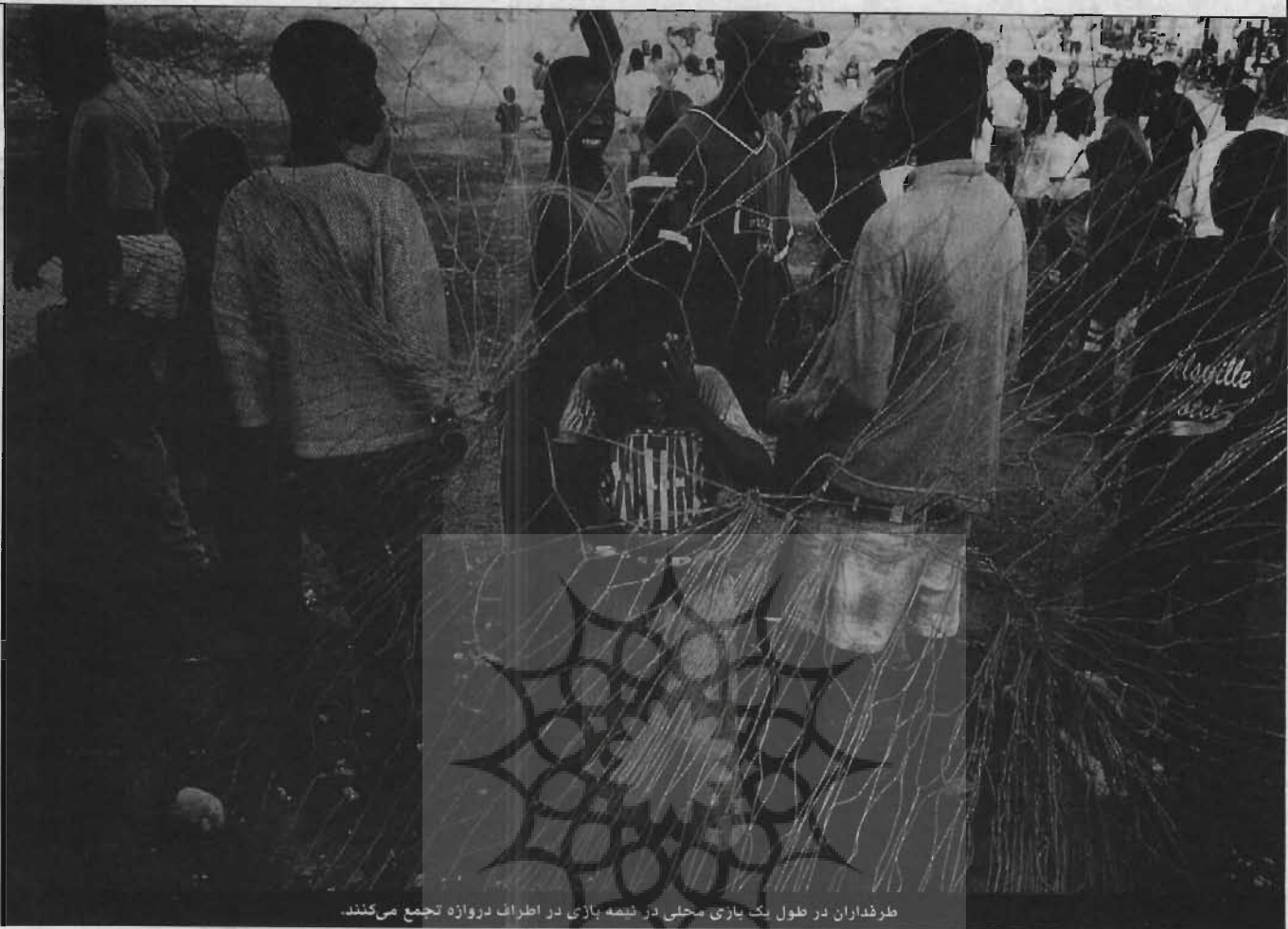
وی آرزو داشت پله دیگری شود. اکنون پانزده سال پس از ترک مونروویا، هزاران جوان لیبرایی آرزو دارند جورج وی دیگری شوند. او می‌گوید: «در ابتدا کار سخت بود. هر روز از صبح تا شب بازی می‌کردیم. مربی نداشتیم، روش بازی را خودمان اختراع می‌کردیم، می‌دویدیم، خودمان را گرم می‌کردیم. هر قدر پول داشتیم برای خریدن لوازم ضروری و توپ فوتبال صرف می‌کردیم.» در حال حاضر جورج ساعت طلا دارد و مرسدس می‌راند. او بسیار دست و دل باز است. بارها برای پرداخت بدهی‌های فدراسیون فوتبال لیبریا یا خرید لوازم ضروری برای هموطنانش، مبالغ زیادی پرداخت کرده است. علاوه بر بازی کردن، مربی و سرمایه‌گذار تیم ملی نیز هست. او می‌داند که در آفریقا یک بت است، اما این موضوع او را آزار نمی‌دهد. او می‌گوید: «این طبیعی است. همه بچه‌ها قهرمانی دارند.» شور و شوق برای فوتبال اخیراً در لیبریا رونق گرفته است. تا چهار سال قبل، کشور درگیر جنگ داخلی مخربی

همه آنچه برای فوتبال لازم است. یک توپ، کمی فضا و بچه‌ها

دور از نورهای درخشان ورزشگاه، مردم در زمین‌های بایر، در روستاها و در ساحل‌ها جایی که کشتی‌های جنگی زنگزده بازماندگان گذشته‌ای نه‌چندان دور هستند، به توپ ضربه می‌زنند.

حل مشکلات در زمین بازی

طرفداران در طول یک بازی محلی در نیمه بازی در اطراف دروازه تجمع می‌کنند.

انتظار می‌کنند. اما عشق لیبرایی‌ها به فوتبال فقط در پرستش طرفداران خلاصه نمی‌شود. همه بازی می‌کنند. دور از هیاهوی ورزشگاه‌ها و دنیای قراردادهای میلیون دلاری، مردم در زمین‌های بایر، در میداین روستاها و در سواحل جلوی کشتی‌های جنگی زنگ‌زده یادگار گذشته‌ای نه‌چندان دور، به توپ لگد می‌زنند. بیشتر آنها نه کفشی دارند نه پولی برای خرید یک توپ مناسب. در کشوری فقیر، با وجود بیکاری و نبود ساختارهای ابتدایی برای زندگی، ممکن است فوتبال بهترین یا تنها راه حل نباشد اما راهی است به سوی آینده. وی به‌طور جدی عقیده دارد که فوتبال می‌تواند تغییراتی ایجاد کند. او می‌گوید: «من سیاستمدار نیستم اما وقتی مردم با مشکلاتی روبه‌رو هستند، حتی در کشورهای در حال جنگ، درگیری‌هایشان می‌تواند در زمین بازی حل شود. از این قبیل موارد زیاد دیده‌ایم.»

از جمله داستان‌های متعدد فوتبال مربوط به دهه ۶۰ است زمانی که نیجریه و بیافراکه در حال جنگ بودند، آتش‌بس یک‌روزه اعلام کردند تا بتوانند بازی پله را تماشا کنند، آلبرکامو نویسنده نوگرای فرانسوی، که زمانی دروازه‌بان تیم دانشگاه الجزایر بود می‌نویسد: «آنچه درباره اصول اخلاقی می‌دانم مدیون فوتبال هستم.» وی فوتبال‌بزرگ آفریقا، موضوع را به این صورت مطرح می‌کند: «برای رسیدن به چیزی، باید آن را بخواهید، نباید از دارو استفاده کنید، باید سخت تمرین کنید و تمرکز داشته باشید.» شاید بعضی از این بچه‌ها، طرفداران تیم‌هایی با اسامی‌ای نظیر شکست‌ناپذیران جوان، استعداد لازم را برای این کار داشته باشند، اما در کنار انرژی جوانی و پاهای قوی، مطمئناً در جست‌وجوی زندگی بهتر هم هستند، درست مانند پسری از مونروویا که رؤیای پله شدن را در سر می‌پروراند.

طبیعی است که بچه‌ها فرمانان را دوست دارند.

متولد مونروویا، لیبریا، اول اکتبر ۱۹۶۶
قد: ۱ متر و ۸۵ سانتی‌متر
وزن: ۸۳ کیلوگرم

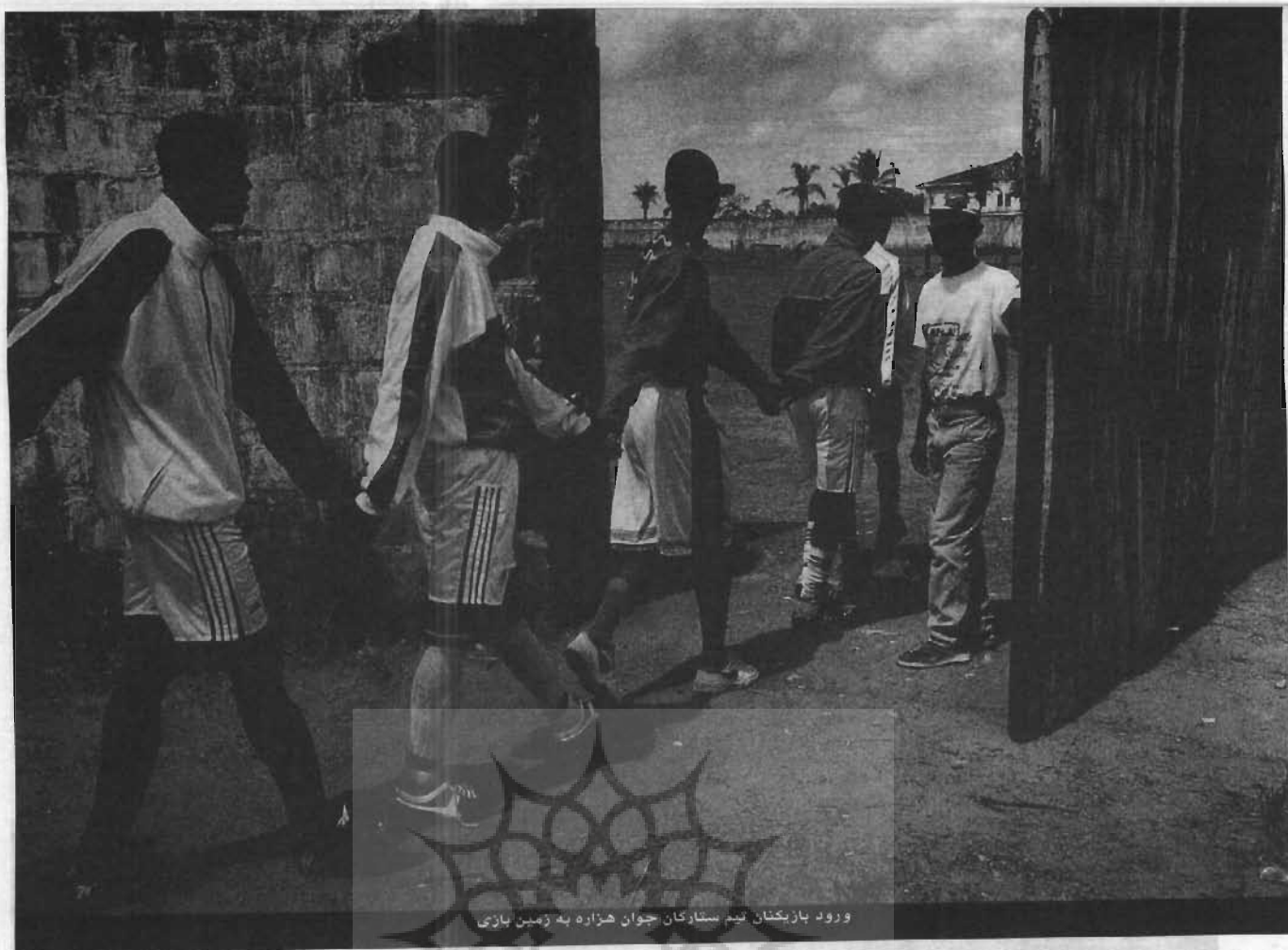
سابقه

لیبریا: بازماندگان جوان (۸۴-۱۹۸۲)
بونگ رنگ بونگ مین (۸۵-۱۹۸۴)
بارول قدرتمند (۸۶-۱۹۸۵)
یازده نامرئی (۸۷-۱۹۸۶)

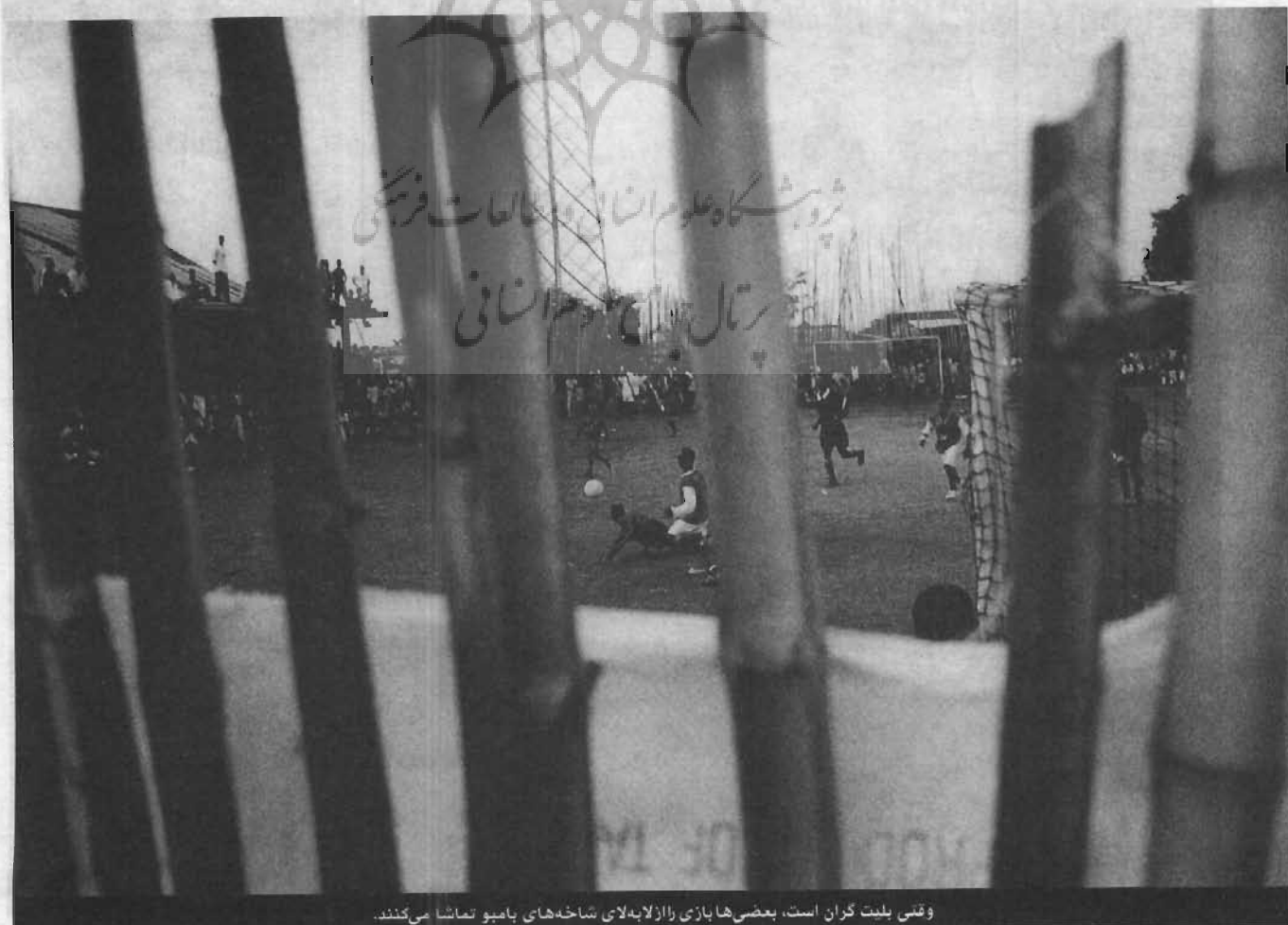
کامرون: تونردویاونده (۸۸-۱۹۸۷)
فرانسه: ا. اس. موناکو (۹۲-۱۹۸۸)
پاریس، سن ژرمن (۹۵-۱۹۹۲)
ایتالیا: ا. اس میلان (ژانویه ۲۰۰۰-۱۹۹۵)
انگلیس: چلسی (ژانویه-ژوئن ۲۰۰۰)
منچستر سیتی (ژوئیه-اکتبر ۲۰۰۰)
فرانسه: المپیک مarseille (اکتبر ۲۰۰۰)

افتخارات

عنوان لیگ کامرون (۱۹۸۸)، عنوان لیگ فرانسه (۱۹۴۴)، سه جام فرانسوی (۹۵-۹۳-۱۹۹۱) جام باشگاه‌های فرانسه (۱۹۹۵)، دو عنوان لیگ ایتالیایی (۹۹-۱۹۹۶)، جام FA انگلیس (۲۰۰۰)، جایزه بازیکن سال فیفا (۱۹۹۵)، دو توپ طلایی آفریقا (۹۴ و ۱۹۸۹)
دارای امتیاز ۱۵۰ گل در مسابقات رسمی اروپا

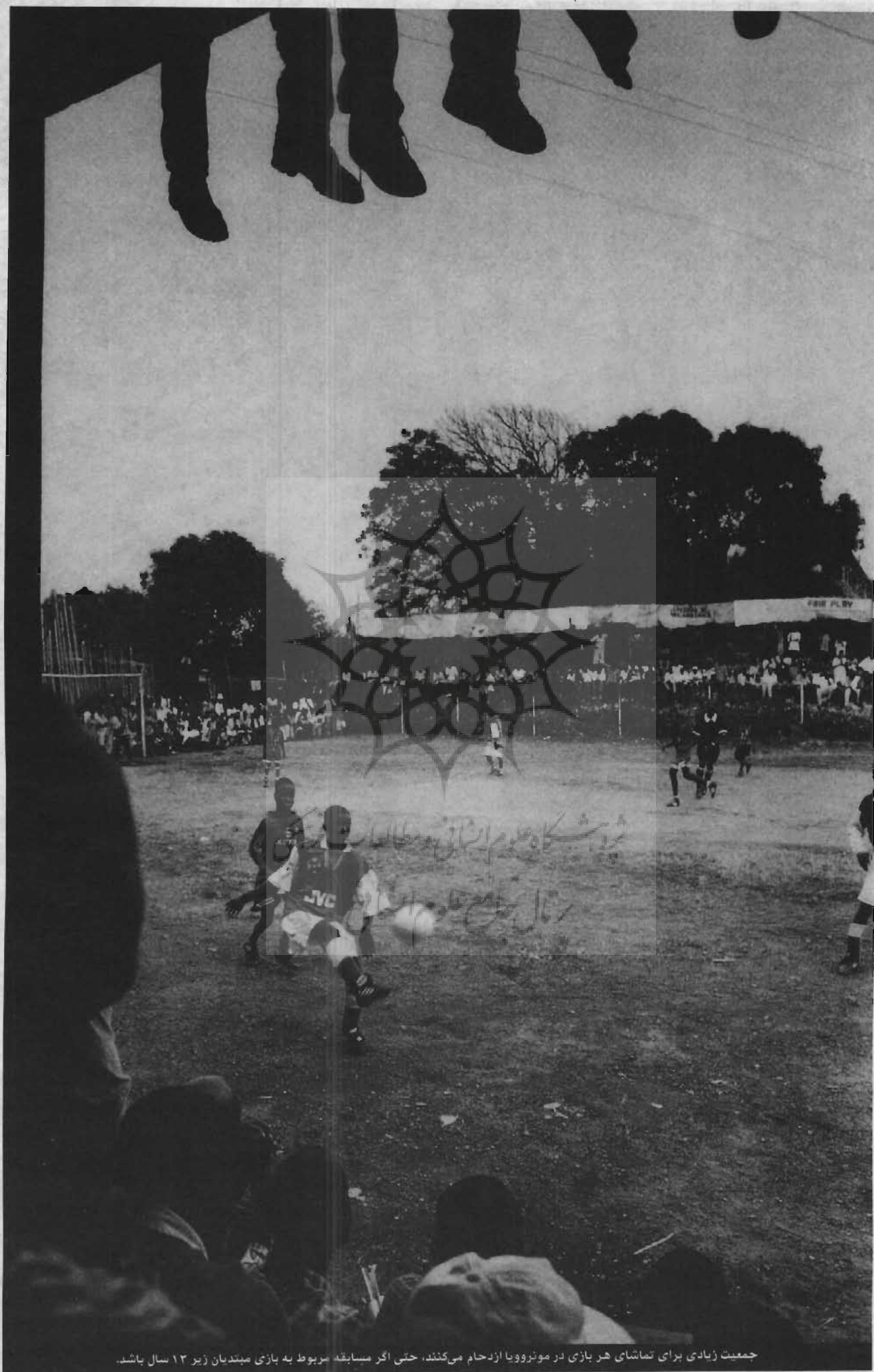

ورود بازیکنان تیم بستارکان جوان هزاره به زمین بازی

شروع بازی فوتبال در میانگلهای فرنگی
در میانگلهای فرنگی

وقتی بلیت گران است، بعضی‌ها بازی را از لابه‌لای شاخه‌های بامبو تماشا می‌کنند.

جمعیت زیادی برای تماشای هر بازی در مونروویا ازدحام می‌کنند، حتی اگر مسابقه مربوط به بازی مبتدیان زیر ۱۳ سال باشد.

حل مشکلات در زمین بازی

۱۹۹۱: تیلور، جانسون و فرمانده اصلی نیروهای مسلح لیبریا قرارداد آتش‌بس دوم را امضا کردند. در ماه اکتبر، تیلور با انعقاد قراردادی موافقت می‌کند که نیروهای اتحادیه اقتصادی دولت‌های آفریقای غربی سربازان را خلع سلاح و برگزاری انتخابات عمومی را اعلام کند. اما گروه‌های مسلح جدیدی شکل می‌گیرد و درگیری ادامه پیدا می‌کند.

۱۹۹۲: شورای امنیت سازمان ملل متحد قطعنامه تحریم صدور اسلحه به لیبریا را تصویب کرده و از اقدامات اتحادیه اقتصادی دولت‌های آفریقای غربی حمایت می‌کند.

ژوئیه ۱۹۹۳: مذاکرات صلح در ژنو شروع می‌شود. علی‌رغم امضای قرارداد صلح، جنگ همچنان ادامه می‌یابد.

اوت ۱۹۹۵: انعقاد یازدهمین قرارداد صلح و ادامه درگیری‌ها.

۱۹۹۶: تمام جناح‌ها با یک آتش‌بس بی‌قید و شرط که همراه با قرارداد صلح است، موافقت می‌کنند.

۱۹۹۷: پایان جنگ. در مجموع ۱۵۰ هزار نفر کشته و یک میلیون نفر اجباراً جابه‌جا می‌شوند. خلع سلاح شروع شده و فراری‌ها بازی می‌گردند. نیروهای حافظ صلح اتحادیه اقتصادی دولت‌های آفریقای غربی در کشور باقی می‌مانند. چارلز تیلور در اثر موفقیت چشمگیر و غیرمنتظره به‌عنوان رئیس‌جمهور انتخاب می‌شود.

۲۰۰۱: برای انتخابات ریاست جمهوری هنوز برنامه‌ریزی نشده است.

مشخصات لیبریا:

جمعیت: ۳ میلیون

مساحت: ۱۱۱۴۰۰۰ کیلومتر مربع

میانگین طول عمر: ۴۷ سال

درصد سواد در میان بزرگسالان: ۴۹٪

تولید ناخالص ملی: ۲۰۰-۱۵۰ دلار

مسیر تاریخ:

۱۸۴۷: تأسیس جمهوری آزاد و مستقل لیبریا
 ۱۹۸۰: رئیس‌جمهور ویلیام تولبرت در کودتای نظامی به رهبری ساموتل دوته که رئیس‌جمهور و فرمانده ارتش می‌شود. شرکت کرد.

۱۹۹۰: نیروهای شورشی جبهه متحد ملی میهن‌پرستان لیبریا چارلز تیلور و جبهه متحد مستقل میهن‌پرستان به رهبری شاهزاده جانسون شورش مسلحانه‌ای را در شمال کشور شروع کرده و به سوی جنوب، جایی که درگیر جنگی در مونروویا با نیروهای

رئیس‌جمهور دوته شدند، پیشروی کردند. رئیس‌جمهور دوته در ماه سپتامبر کشته شد. در ماه نوامبر اتحادیه اقتصادی دولت‌های آفریقای غربی (ECOWAS) بین دو جناح شورشی و دولت آتش‌بس برقرار و نیروهای حافظ صلح را به کشور اعزام کرد و به رهبری آماس سوید دولت موقت تشکیل داد.

چارلز تیلور مانند هاری مونیبا دومین فرمانده در دولت برگزیده شده دوته خود را رئیس‌جمهور اعلام کرد.

